Това би всякому открили веднага:
Синяците що имъ и тровятъ и разяждатъ
Душата, и като съсъ въглени подклаждатъ
И тъй отъ вярата подкладена вражда.

Зора зори. Въ зори на тумби изъ града
Излизатъ нанавънъ по китните полени
Каменоградците, въвъ празднични премени
И мъже и жени. Съ подкрехнатъ надъ чело
Калпакъ, мустачките завили на витло,
Тамъ надпреварятъ се скарясани ергени;
А възрастни мъже и старци, въ чохени
Шалвари до-земе, по средъ по равний пътъ
Полека, въ разговоръ унесени, вървятъ...
Самъ-тамъ прищъпнати се панталони мернатъ,
И аленъ фесъ, като отнякъде запернатъ
Случайно, измежду калпаци червеней...
А както призори разсветъ небесенъ грей,
Тъй грее женската гръдь отрупана съ гердани;
И рокли, стегнати съсъ сърмени колани,
На дипли спадатъ; на коланъ затъкнатъ пошъ,
Обвисналъ се белей. Чохяний черъ контошъ,
Съ лисичина обшитъ, обтяга се о кръста.
Разчесана на пътъ, коса дели се гъста
Надъ бели ~~имъ~~ лица, като на вранъ крило,
Отсянка хвърлила надъ бялото чело,
Едвамъ пристегната съсъ кърпа липисканска.
Отъ ведри образи вей ~~никаква~~ свежина балканска
Спокойна ~~свежина~~ очарна и милва и ласкай.
А въ тъмните очи, като въ некой край
Вълшебенъ, погледи преплитатъ се замайни,